

TANRI'NIN KELAMI 2.kısım

Vaazımızın birinci kısmında da belirttiğimiz gibi; Tanrı'nın Oğlu, Tanrı Kelamı olarak adlandırılır.

O, biz insanlar için beden almış hem insan hem de Tanrı olan; kutsal üçlemenin ikinci şahsı, Tanrının Biricik Oğludur.

Kutsal Kitap ve kilise dilinde de Tanrının kelamı; Rabbimiz İsa Mesih'in yeryüzüne gelip bize öğrettikleri ve Kutsal Kitapta yazılmış olan Tanrının sözü kastedilmektedir. İncillerde, Markos 2.2'de olduğu gibi, sıklıkla "İsa onlara Tanrı sözünü anlatıyordu" ifadesi yer almaktadır.

Rab, Göğe Yükselişinden sonra da, Elçileri ve Kilisesi aracılığıyla Tanrının kelamını öğretmeye ve yaymaya devam etti. Elçilerin İşleri Kitabı 6,7'de "Böylece Tanrı'nın sözü yayılıyor, Kudüs'teki öğrencilerin sayısı arttıkça artıyor, kâhinlerden birçoğu da iman çağrısına uyuyordu" demektedir.

O zamandan beri Tanrının sözü; yani Müjde, gerek insanların vaazlarıyla sözlü olarak gerek Kutsal Kitap ve Azizlerimizin eserleriyle yazılı olarak yayılmaya devam ediyor.

Tanrının sözünü duyurmak, kilise ibadetimizin önemli bir parçasıdır ve ilahi Litürjinin birinci kısmı, Tanrı sözünü duyurma temeline dayanır. Papazlar, Kutsal İncil Kitabını, kilisenin merkezinde huşu içinde bir geçiş gerçekleştirerek, müminlerin önünden geçirir ve Kutsal Altar Masası'na yerleştirir. Aziz Elçilerin Mektuplarından ya da Elçilerin İşleri Kitabından bir bölüm okunur. Akabinde; diyakos veya papaz tarafından, dört İncil'den birinin içinden, güne uygun bir bölüm de okunduktan sonra Kutsal Vaaz verilir.

Kilisemiz bu şekilde, evlatlarını, Tanrı'nın ebedi kelamıyla, manevi yönden sürekli beslemektedir.

Biz müminlerin de, bazı görev ve çabalarının olması gerekir elbette...

Öncelikle, dikkatimizi İncil Okumalarına vermemiz gerekiyor. Papaz, her İncil Okumasından önce, "Dikkat edelim, Hikmettir, dikkat edelim" diyerek odaklanmamız gerektiğine işaret eder. Zira, o anda dalmış ve okunan sözlerin manasına dikkat edemiyorsak, hiç bir fayda edinemeyiz. Kalbimizi, Tanrının sözüne açık tutar, bu sözleri ilgiyle kabul eder ve kendi hayatımızda da uygulamaya çabalarsak, işte o zaman, gerçekten büyük fayda görürüz. İşte o zaman, Luka 8,8'de, Rab'in sözünü ettiği, tohum benzetmesindeki iyi toprağa benzemiş oluruz. İyi toprağa düşen o tohum, büyüyünce yüz kat ürün vermiş olacaktır. Bu benzetmede olduğu gibi; Tanrı'nın sözünü, iyi ve sağlam bir yürekte tutmalıyız ki, sabırla ve tüm zorluklara dayanarak ürün verebilelim.

Ekmek; yani yemek yemek, beslenmek bedenimiz için ne kadar gerekiyse, Tanrı'nın sözü de ruhumuzun manevi beslenmesi için o kadar gereklidir. Rabbimiz, Matta 4,4'te, "İnsan yalnız ekmele değil, Tanrı'nın ağzından çıkan her sözle yaşar" diyerek, bunun önemini özellikle vurgulamıştır.

Tanrının sözü ile hayata bağlanmayan insan ruhu, canlılığını yitirir. Tıpkı, günlerce su içmeyen bir insanın susuzluğa dayanamayıp öleceği gibi...

Saksıdaki bir çiçeği düşünün; sulanmadığında yavaş yavaş solar ve zamanla susuzluktan kuruyup ölür. Tanrının sözü, ruhumuzun suyu ve gıdasıdır. Ruhumuzun canlı ve diri olması için, Tanrının sözünden mahrum olmaması gerekiyor. Dolayısıyla, sadece Kiliseye gittiğimiz Pazar günleri Rabbin sözünü dinlememiz yeterli değildir. Tanrının sözünü her gün dinlemeli ve ruhumuzu beslemeli, sulamalıyız.

Bu nedenle her gün, Kilisede, Kutsal Ayinler sırasında Kutsal Kitap'tan bölümler okunmaktadır. Elbette her gün, herkesin kiliseye gitmesi mümkün olamıyor; Ancak, Tanrının sözünden elde ettiği faydayı anlayan bir mümin, evinde veya uygun bulduğu herhangi bir yerde; Kutsal Kitaptan, o günün anlamına denk düşen bölümü okur. Bunun için, zaman ayırır. Okuduklarını özümser ve günlük hayatında da uygulamaya çalışır.

Keşke biz de, Mezmur yazarıyla birlikte "Ne kadar severim yasani! Bütün gün düşünürüm onun üzerinde." diye haykırabilseydik ve "yasani o kadar çok sevdiğim için tüm buyruklarını yerine getiriyorum." diyebilseydik!

Sevgili kardeşlerim, bazen hayatımızdaki sıkıntılılarla baş edemeyecek kadar kendimizi güçsüz ve bitkin hissederiz. İman zayıflığı ile hayalkırıklığına uğrar, hüzünlenir, öfkelenir, sinirleniriz. Dua etmekten ve İlahi Litürjiye katılmaktan haz alamayacağımızı düşünürüz. Acaba bu ve buna benzer durumları neden yaşarız?

Her gün Tanrı'nın sözüyle beslenmediğimizden olabilir mi?

Elçi Pavlus'u örnek alalım; o, Tanrı tarafından aydınlanan bir elçiydi ve bu yüzden gittiği her yere, yüreğinin içinde Kutsal Kitabını da taşıyarak giderdi. Tanrı'nın sözünü hep içinde hissederdi. Onu sürekli inceler, uygular ve hararetle duyururdu.

Pavlus, bize Koloseliler 3,16'da "Mesih'in sözü bütün zenginliğiyle içinizde yaşasın" der; lakin, bunun bir önkoşulu var: Mezmurlar kitabının şairine göre; Tanrı'nın sözünü sevmek için, onu altın ve değerli taşlardan daha fazla arzulamamız, baldan da tatlı olduğunu düşünmemiz gerekiyor. (bz. Mezmur 18/19, 11)

Keşke hepimiz Kutsal Kitabı, her gün okuyup inceleysek ve Tanrı'nın sözü her birimizin adımları için çıra, yolumuz için ışık olsa! (bz.Mezmur 118/119,105)

Tanrı'nın sözü ile aydınlanan insan, doğru durur. Doğru hareket eder. Doğru şekilde yaşar. Gideceği o nihai yere başarıyla, esenlik ve sevinç içinde ulaşır.

Kardeşlerim, Unutmayalım ki; Tanrı'nın sözünü dikkatlice dinlemek, her gün inceleyip okumak, üstünde sıklıkla düşünmek ve harfiyen uygulamak çok faydalıdır.